

Arrest

nr. 312 919 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pashayi soenniet en bent u afkomstig van het dorp Amla in het district Dara-i Noor in de provincie Nangarhar. U ging ongeveer een maand naar school toen u ongeveer zes jaar oud was. U stopte omdat uw moeder u sloeg toen u niet genoeg leerde en zorgde elke dag voor de koeien van uw familie.

Uw vader werkte als leerkracht in de meisjesschool van Amla. Op een dag werd hij tegengehouden door de taliban onderweg naar zijn werk. De taliban vertelden dat hij moest stoppen met zijn werk. Uw vader antwoordde dat hij niet kon stoppen omdat hij de meisjes niets verkeerd aanleerde. Hij werd een week later een tweede maal benaderd door de taliban op dezelfde plek.

Ongeveer een week na de tweede ontmoeting werd uw vader een derde maal benaderd door de taliban op dezelfde plek. Dit keer doodden de taliban hem. Na het overlijden van uw vader kregen uw moeder en u schrik dat de taliban ook u zouden doden. U verliet uw huis en ging naar het huis van uw maternale oom P.. U verliet vervolgens Afghanistan in oktober 2018 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië naar Servië waar u ongeveer een jaar lang bleef. U reisde van Servië via Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 23 juni 2020 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 3 juli 2020.

U vreest dat de taliban u bij een terugkeer naar Afghanistan zullen doden omdat ze ook uw vader hebben gedood.

Na de machtsovername van de taliban verhuisden uw moeder, broers en zussen naar het huis van uw maternale oom P. in Amla.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie neer van uw taskara; een kopie van de oude taskara van uw vader; een tabel ter bevestiging van het succesvol beëindigen van een lerarenopleiding in 1361 Afghaanse kalender (1982-1983 Gregoriaanse kalender); een bevestiging van het ministerie van onderwijs dat uw vader in 1361 Afghaanse kalender zijn diploma haalde; een bevestiging van het ministerie van werk en sociale zaken dat uw vader in 1361 Afghaanse kalender zijn diploma haalde; een certificaat over een bibliotheektraining van uw vader van 3 tot 7 augustus 2007; een certificaat van het ministerie van onderwijs over een opleiding van uw vader in 1387 Afghaanse kalender (2008-2009); een certificaat van het ministerie van onderwijs en UNICEF over een workshop die uw vader volgde in 1392 Afghaanse kalender (2013-2014); een kopie van een opleidingscertificaat van uw vader bij War Child Canada over een opleiding op 7, 8 en 11 november 2018; een brief van uw moeder aan de dorpsouderen ter bevestiging van jullie problemen; en een attest d.d. 03/10/2021 dat u begeleid wordt in het Centrum Psycó-Médico-Social te Luik.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte ten tijde van uw persoonlijk onderhoud, als nietbegeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Ook werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u echter meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

In een document van het Centre Psycho-Médico-Social te Luik d.d. 3 oktober 2021 wordt gesteld dat u op 28 september 2021 een afspraak had bij medewerkers van dit centrum om een balans op te maken van uw intellectuele capaciteiten, dat deze medewerkers hebben geconstateerd dat u een ernstige intellectuele achterstand heeft die verder gaat dan een taalachterstand en dat u weinig vorderingen maakt in de taallessen Frans. Uit dit document, opgesteld door twee medewerkers wier functie geheel onvermeld wordt gelaten, wordt op geen enkele wijze uiteengezet op welke manier dit werd onderzocht, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opstellers van het attest tot de conclusie komen dat u een intellectuele achterstand zou hebben. Bovendien blijkt op generlei wijze dat de opstellers van dit document over de nodige expertise beschikken om dergelijke vaststellingen te maken daar op geen enkele wijze wordt verduidelijkt welke kwalificaties zij hebben. Verder wordt er in het attest op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou

zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat en uw voogd dat u enkel Pashayi en geen of zeer slecht Pasjtoe spreekt (CGVS, p. 1), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat u het Pasjtoe voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (verklaring betreffende procedure d.d. 18.12.2020, vraag 2). Er werd verder vastgesteld dat u zowel bij de DVZ als tijdens uw onderhoud bij het CGVS de vragen begreep, op concrete, accurate en coherente wijze antwoordde en tweemaal uitgebreid uw relaas deed in het Pasjtoe zonder dat er hierbij enige concrete taalproblemen werden opgemerkt. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van uw advocaat en voogd dat u enkel Pashayi zou spreken (CGVS, p. 1).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u en uw familie persoonlijke problemen ondervonden met de taliban omdat uw verklaringen te vaag en onwaarschijnlijk waren.

Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw eigen activiteiten in Afghanistan. U stelde dat u ongeveer een maand lang naar school ging toen u ongeveer zes jaar oud was maar dat u stopte met school nadat eerst de leraar en dan uw moeder u sloegen omdat u niet genoeg leerde (CGVS, p. 8-9). U besliste zelf om niet meer naar school te gaan ofschoon uw ouders wel wilden dat u naar school ging, verborg zich een maand lang telkens u naar school moest gaan en uw ouders werden boos toen u terugkeerde (CGVS, p. 9). De Commissaris-generaal acht deze voorstelling zeer weinig plausibel. Het is zeer vreemd dat u zich als zesjarige wist te verzetten tegen uw ouders, zeker in de Afghaanse context, en er tegen hun wil in voor kon zorgen dat u niet naar school hoefde te gaan. Voorgaande vaststelling wordt nog versterkt door uw bewering dat net uw vader leerkracht was. Verwacht mag worden dat hij er dan ook op stond dat zeker zijn kinderen onderwijs genoten. Tot slot wordt uw bewering nooit school te hebben gelopen volledig ondermijnd doordat uw moeder in haar brief aan de dorpsoudsten liet weten dat de taliban net vroegen aan u om uw scholing stop te zetten om zich bij hen aan te sluiten. Ook uw voorstelling over de scholing van uw broers en zussen is niet geloofwaardig. U beweerde eerst dat uw zussen nooit naar school gingen omdat meisjes niet naar school mogen gaan in uw regio (CGVS, p. 9), wat eveneens recht tegenover uw bewering komt te staan dat uw vader leerkracht was in een meisjesschool. Gevraagd door de Commissaris-generaal of er dan geen meisjesscholen zijn in Amla, stelde u plotsklaps dat er wel een meisjesschool is, maar dat uw zussen zelf niet naar school wilden gaan omdat ze verlegen waren (CGVS, p. 9). Uw broers van tien en elf jaar oud gingen dan weer niet naar school omdat zij te jong waren (CGVS, p. 9), terwijl u zelf reeds op zesjarige leeftijd naar school ging. Deze weinig coherente verklaringen over de scholing van u, uw zussen en uw broers overtuigen geenszins en geven sterk de indruk dat u uw antwoorden aanpaste naargelang u geconfronteerd werd met incoherenties. Ook uw verklaringen over de activiteiten die u uitvoerde in de plaats van naar school te gaan overtuigden niet. Al moet er worden gewezen op uw jeugdige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, u was toen ongeveer veertien jaar oud, mag ook van personen met een jeugdige leeftijd worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, en ook dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen toelichten. U slaagde hier evenwel niet in. U zou elke dag van de ochtend tot de namiddag voor vijf koeien hebben gezorgd (CGVS, p. 10). Ondanks deze jarenlange dagelijkse verantwoordelijkheid had u geen idee van de plek waar uw maternale oom heenging om de koeien die u grootbracht te verkopen (CGVS, p. 10). U gaf voorts aan dat één van uw koeien ooit ziek werd, één van uw koeien ooit zwanger werd en de koeien soms koorts kregen (CGVS, p. 11). U kon evenwel geen enkele concrete ziekte opnoemen die koeien kunnen krijgen (CGVS, p. 11) en de naam van de dierenarts die kwam om de koorts bij de koeien op te lossen kende u evenmin (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen over de enige dagactiviteit die u jarenlang uitvoerde in Afghanistan maken dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet sterk twijfelen aan uw bewering dat u slechts één maand naar school ging in Afghanistan en uw dagen doorbracht als koeienherder. Deze vaststelling ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid aangezien het van groot belang is om een goed zicht te krijgen op uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan voor uw komst naar België om zo op gepaste wijze uw persoonlijk risico bij een eventuele terugkeer te kunnen inschatten.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader gedurende uw hele leven werkzaam was als een leraar Pasjtoe in een meisjesschool in Dara-i Noor en dat u hierdoor problemen kreeg waardoor u uw land van herkomst diende te verlaten. Er werd immers vastgesteld dat u zeer weinig afwist over de werkzaamheden van uw vader. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u in detail zou kunnen vertellen over het werk van uw vader mag toch een zekere kennis verwacht worden, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen waren echter zeer oppervlakkig. Ofschoon uw vader reeds zolang u zich kan herinneren leerkracht was op de meisjesschool van Amla (CGVS, p. 11), had u geen idee in welke graad of graden uw vader les gaf (CGVS, p. 13). U stelde dat uw vader naast Pasjtoe nog andere vakken onderwees maar kon niet zeggen dewelke (CGVS, p. 13). U wist voorts niet wie de directeur was van de school van uw vader, noch kon u ook maar één collega van uw vader bij naam noemen (CGVS, p. 13). Uw vader had gedurende de drie wintermaanden vakantie maar u wist niet welke maanden dit waren (CGVS, p. 13). Uitgenodigd door het CGVS om eender welke gebeurtenis of verhaal over uw vaders werk te delen, verklaarde u dat jullie nooit iets hoorden van hem (CGVS, p. 14). Het CGVS acht het weinig waarschijnlijk dat uw moeder nooit iets anders zei over het werk van uw vader dan de boodschap dat hij leraar was (CGVS, p. 14) en dat u nooit iets anders hoorde over zijn werk dat nochtans op slechts tien minuten wandelen van uw huis was (CGVS, p. 13). Tot slot is het bijzonder vreemd dat uw vader het vak Pasjtoe gaf terwijl u beweerde dat u thuis nooit Pasjtoe leerde omdat er toch geen Pasjtoenen dichtbij jullie woonden (CGVS, p. 18). Uw vader moet ongetwijfeld het belang van de meest gesproken taal in Afghanistan hebben ingezien, een taal die ook in uw district gesproken wordt (CGVS, p. 3). Wat betreft de documenten die u neerlegde over het werk van uw vader moet aangestipt worden dat uit niets blijkt dat de man vermeld op deze documenten werkelijk uw vader is. Bovendien blijkt uit de documenten hoogstens dat deze man in het verleden bepaalde opleidingen volgde in het kader van een lerarenopleiding maar blijkt op generlei wijze dat hij ook daadwerkelijk werkzaam was in de meisjesschool van Amla op het moment van uw beweerde problemen. Het enige document dat u neerlegt van deze mans werkzaamheid in een school in Dara-i Noor dateert van 1384 Afghaanse kalender (2005-2006 Gregoriaanse kalender).

Uit bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader in Dara-i Noor werkzaam was als leerkracht in een meisjesschool de laatste jaren voor uw vertrek. Gezien u de vervolging van uw vader in het verlengde plaatste van zijn ongeloofwaardig bevonden werkzaamheden kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten.

Bovendien waren uw verklaringen over deze vervolgingsfeiten ook op zich weinig geloofwaardig omdat ze zeer vaag en onwaarschijnlijk waren. Nochtans heeft u nog steeds contact met uw moeder die momenteel in het huis van uw maternale oom woont waardoor u zich had kunnen informeren over deze gebeurtenis die u er toe noopte uw land van herkomst te verlaten (CGVS, p. 4, 5). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, ondermijnen uw zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen dan ook sterk. Zo bleef u zeer vaag over de identiteit van de taliban met wie uw vader problemen kende. Ofschoon uw vader alles vertelde aan uw moeder, wisten jullie niet om welke taliban het ging (CGVS, p. 14). Er mag nochtans verwacht worden dat niet enkel uw vader de nodige inspanningen zou leveren om een idee te krijgen van de identiteit van de talibanleden met wie hij problemen ondervond maar ook uw moeder en uw maternale oom hier meer over zouden trachten te weten te komen, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

U bleef verder zeer vaag over de reactie van uw vader op de tweede ontmoeting met de taliban die hem waarschuwden dat hij met zijn werk moest stoppen. U had geen idee of uw vader andere leerkrachten van zijn school waarschuwde (CGVS, p. 15) en u wist niet of andere leerkrachten op de school van uw vader gelijkaardige problemen ondervonden (CGVS, p. 15). Nochtans mag verwacht worden dat u en uw moeder op de hoogte zouden zijn van eventuele pogingen van uw vader enerzijds om zijn collega's te waarschuwen en anderzijds om jullie eigen veiligheidsrisico accuraat in te kunnen schatten. Hoewel de maliks in jullie regio zich openlijk uitspraken tegen de taliban (CGVS, p. 16) had u bovendien geen idee of uw vader nadat hij reeds tweemaal was tegengehouden door de taliban enige hulp zocht bij de maliks in jullie regio (CGVS, p. 16).

U verklaarde dat uw vader niets ondernam om veilig te blijven na de eerste twee waarschuwingen en dezelfde weg bleef nemen omdat er geen andere weg naar school was (CGVS, p. 15). Deze bijzonder vage verklaringen over de reactie van uw vader op de waarschuwingen van de taliban overtuigden dan ook geenszins. Even frappant is de vaststelling dat noch u, noch uw moeder, noch uw maternale oom iets van hulp zochten bij de overheid (CGVS, p. 16-17). Na uw vertrek schreef uw moeder wel de dorpsouderen aan om jullie problemen te bevestigen hetgeen er op wijst dat jullie wel degelijk toegang hadden tot de dorpsouderen om eventueel op die manier hulp te bekomen. Jullie nalaten om dit te ondernemen ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie problemen. Wat betreft de bevestigingsbrief van uw moeder – die gezien het

feit dat het louter haar eigen verklaringen betreft zeer relatieve bewijswaarde dient te worden toegekend – kan nog opgemerkt worden dat uw moeder hierin vermeldt dat uw vader dreigbrieven ontving van de Taliban, een feit dat u zelf op geen enkel moment vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het CGVS. Zelfs indien dit verborgen gehouden werd voor u moet opgemerkt worden dat dit neergeschreven staat op een document dat u neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en dat een dergelijke desinteresse in de documenten die u neerlegt de ernst van uw vrees aantast.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan***

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**. **Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen.

UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter

op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De werkdocumenten van uw vader en de brief van uw moeder aan de dorpsouderen werden hierboven aangehaald. Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarnaast moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw taskara zegt louter iets over uw identiteit die op zich niet ter discussie wordt gesteld in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet;
- artikel 3 EVRM;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);
- de beoordelingsfout".

In een eerste onderdeel hekelt verzoeker het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en verwijst hij dienaangaande naar rapporten van onder andere UNHCR, EUAA en Nansen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door verweerder en betoogt hij als volgt:

"Verwerende partij stelt de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag omdat het meent dat hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij en zijn familie persoonlijke problemen ondervonden hebben met de Taliban. Het meent dat dit afgeleid kan worden uit het feit dat verzoekers verklaringen 'te vaag en onwaarschijnlijk' zijn.

Los van de enorme subjectiviteit op basis waarvan tot een dergelijke conclusie wordt besloten, heeft verwerende allesbehalve voldoende rekening gehouden met de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker, in samenhang met zijn jonge leeftijd.

In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd namelijk een attest neergelegd van het Centre Psycho-Médico-Sociale van Luik van 3 oktober 2021, waarin gesteld wordt dat verzoeker een ernstige intellectuele achterstand heeft die verder gaat dan een taalachterstand en dat hij, ondanks zijn goede wil en zijn inzet, weinig vorderingen maakt in de taallessen Frans.

Verwerende partij doet in de bestreden beslissing dan wel alsof het rekening zou gehouden hebben met dit attest, doch stelt verzoeker vast dat dit enkel werd beoordeeld in het kader van de bijzondere procedurele noden bij de behandeling van het verzoek en meer bepaald bij de vraag in welke mate verzoeker in staat was om op 'volwaardige, functionele en zelfstandige wijze' aan de procedure deel te nemen. Op geen enkele manier houdt verwerende partij rekening met de inhoud van dit attest bij het beoordelen van zijn verklaringen en het eigenlijke onderzoek naar de geloofwaardigheid in het licht van zijn verzoek.

Vooreerst moet hierbij opgemerkt worden dat verwerende partij de inhoud van dit attest lijkt te betwisten omdat het zonder enig voorbehoud de expertise van het Centre PMS in vraag stelt.

Verwerende partij achtte het namelijk nodig om op te merken dat dit attest werd opgesteld door "twee medewerkers wier functie geheel onvermeld wordt gelaten" en wordt er "op geen enkele wijze uiteengezet op welke manier dit werd onderzocht, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan". Volgens verwerende partij is het dan ook "geheel onduidelijk" op welke basis tot de conclusie werd gekomen dat verzoeker een intellectuele achterstand zou hebben. Verwerende partij gaat nog verder en stelt dat het "op generlei wijze" blijkt dat "de opstellers van dit document over de nodige expertise beschikken om dergelijke vaststellingen te maken daar op geen enkele wijze wordt verduidelijkt welke kwalificaties zij hebben".

In welke mate dergelijke opmerking relevant is, is voor verzoeker geheel onduidelijk, behalve dan dat verwerende partij de expertise van de opstellers van dit attest in vraag lijkt te stellen als pretext voor het eveneens in vraag stellen van de inhoud en de concrete bevindingen van dit attest en dus van de ernstige intellectuele achterstand van verzoeker.

Niettemin stelt verzoeker vast dat op het attest zowel de namen staan, als de telefoonnummers van "de twee medewerkers wier functie geheel onvermeld wordt gelaten" en die belast waren met de opvolging van verzoeker. Verwerende partij had dus zonder heel veel moeite met deze personen contact kunnen opnemen teneinde hun functie te kunnen uitklaren, als het dit echt zo belangrijk acht. Ook een eenvoudige internetopzoeking had een optie geweest, als verwerende partij zich echt van de functie van deze personen had willen vergissen. Verwerende partij had zo bijvoorbeeld eenvoudigweg kunnen 'ontdekken' dat V.N. psychologe is, verbonden aan het PMS.

Wat er ook van zij, het feit dat verwerende partij de inhoud van dit attest in vraag stelt, louter op basis van het 'onvermeld laten' van de functie van de opstellers of nog het ontbreken van de onderzoeksmethode op basis waarvan tot deze vaststellingen werd besloten, doet in zijn geheel afbreuk aan de vaststellingen zelf van dit attest, met name dat verzoeker een ernstige intellectuele achterstand heeft. Verzoeker wijst er graag op dat het PMS zowel psychologische, sociale als pedagogische bijstand verleent. Aan de bevindingen van medewerkers van het PMS moet in deze context en verzoekers achtergrond hoe dan ook een zekere objectieve waarde toegedicht kunnen worden, gelet op de specifieke opdracht en taak waarmee deze centra belast zijn binnen een pedagogisch en psychosociaal kader. Dit geldt des te meer gelet op de jeugdige leeftijd van verzoeker, die toen nota bene ook nog eens minderjarig was.

Als er dan in casu wordt vastgesteld dat verzoeker een ernstige intellectuele achterstand heeft die verder gaat dan een taalachterstand en dat hij weinig vorderingen maakt in de taallessen Frans, dan is het niet aan verwerende partij om deze bevindingen zomaar in twijfel te trekken. Niet alleen omdat het z gezegd niet weet welke functie de 'medewerkers' hebben die tot deze bevindingen zijn gekomen, maar ook omdat in tegenstelling tot een psychosociaal-pedagogisch team, verwerende partij helemaal niet de expertise heeft om tot dergelijke conclusies te komen, laat staan om de conclusies van zo'n team in twijfel te trekken. Bovendien wordt in het attest wel degelijk gesteld dat tot deze conclusie besloten werd op basis van een non-verbale intellectuele beoordeling.

Aan de vaststellingen van medewerkers van het PMS, zeker als er een psychologe bij betrokken is, moet een zekere objectieve waarde gehecht kunnen worden en als er dan tot het besluit wordt gekomen dat verzoeker, toen nog minderjarig, een ernstige intellectuele achterstand heeft, dan moet dat voor waar aangenomen worden, tenzij verwerende partij grondige redenen heeft om deze bevindingen in twijfel te trekken. Dit zou het geval kunnen zijn door bv. een tegenexpertise te voeren, maar niet door louter wat twijfel te zaaien omtrent de hoedanigheid van de opstellers van dit attest.

Een dergelijke conclusie, ten opzichte van een niet-begeleide Afghaanse minderjarige zou ook niet eens zo vreemd mogen zijn, gelet op zijn leeftijd, maar ook gelet op zijn bijzondere traject en de compleet verschillende culturele achtergrond.

Omdat verwerende partij het toch nodig acht om dit in twijfel te trekken, weliswaar op compleet ongegronde motieven, zag verzoeker zich genoodzaakt dit verder te contextualiseren en kracht bij te zetten, in de hoop dat meerdere getuigenverklaringen van mensen die hem jarenlang van dichtbij hebben opgevolgd en dus over de nodige persoonlijke kennis over en ervaring met verzoeker beschikken, meer inzicht kunnen bieden in het beperkte intellectueel vermogen van verzoeker.

Ten eerste legt verzoeker een attest neer van zijn oud-voogd, Mijnheer D.D., die hem gedurende twee jaar heeft bijgestaan als wettelijk vertegenwoordiger (stuk 3). In dit attest getuigt hij ook van de moeilijkheden die

verzoeker heeft gekend op school en daardoor veel trager vooruitgang dan zijn vrienden-klasgenoten. Samen met de opvoeders dachten ze eerst dat het te wijten was aan zijn trauma en de gevolgen van zijn vlucht of nog dat verzoekers moedertaal het Pashai is en niet Pashtun, zoals van de meeste klasgenoten en dat het afstandsonderwijs ten tijde van de COVIDcrisis, inclusief lesonderbrekingen, de leermoeilijkheden nog verergerden. Na verloop van tijd zijn ze pas tot het besef gekomen dat het probleem van verzoeker lag in het feit dat hij in feite intellectueel beperkt is en wellicht niet in het regulier onderwijs beland geweest zou zijn, moest hij in België geboren zijn. Door de taalbarrière, zijn goede hygiënische verzorging, de COVID-crisis en zijn grote emotionele instabiele situatie als gevolg van zijn vlucht, was het niet gemakkelijk om snel tot een juiste diagnose te komen van zijn werkelijke intellectuele capaciteiten. Zijn oud-voogd legt uit dat verzoeker bleef steken op het eerste niveau, daar waar sommige klasgenoten die zelfs later in de klas kwamen, al een niveau hoger gingen. Aan de hand van concrete voorbeelden legt hij uit op basis waarvan zijn leerkrachten tot het besluit kwamen dat verzoeker een grote achterstand had in zijn intellectuele ontwikkeling. Daarom stonden ze voor een dilemma: ofwel verzoeker in het bijzonder onderwijs laten opnemen ofwel in een DASPA-klas waar hij Frans kon leren. De laatste optie werd als de minst slechte gekozen.

Zijn oud-voogd meent dat verwerende partij te hoge verwachtingen heeft gecreëerd van verzoeker, die volgens zijn oud-voogd misschien in staat is om zijn intellectuele zwakheden te verbergen, maar in feite onvoldoende duidelijk, helder en op intelligente wijze over de redenen van zijn vlucht kan vertellen. Hij verzoekt dan ook uitdrukkelijk dat de intellectuele kwetsbaarheid van verzoeker in het bijzonder in aanmerking wordt genomen, omdat dit naar zijn mening de rode draad vormt doorheen zijn leven en het triestig zou zijn als dit zich nu tegen hem keert. Hij verzoekt dat de bestreden beslissing in het licht van bovenstaande elementen opnieuw beoordeeld wordt.

Tot slot betoogt zijn oud-voogd dat verzoeker helemaal niet intellectueel bekwaam is om terug te keren naar Afghanistan, om zijn verblijf in het Westen te verbergen of om dit anders voor te stellen dan het werkelijk was (hierover zie infra).

Ten tweede, schetst de opvoedster van het centrum waar verzoeker als minderjarige heeft verbleven, eveneens de nodige achtergrond bij het intellectuele vermogen van verzoeker in een gedetailleerd schrijven, die hierin uitlegt in welke context het PMS gevraagd werd om tussen te komen (stuk 4).

Ten derde, getuigt zijn oud-klastitularis, mevrouw M.P., ook van verzoekers problemen op school, waarvan ze zich omwille van omstandigheden pas laat bewust werden dat deze veel ernstiger waren dan gedacht (stuk 5). Pas na een psychologisch onderzoek op school werd de ernstige achterstand duidelijk die verzoeker verhinderde om de taal te leren, maar ook om de uitleg van de leerkrachten te begrijpen en zich te integreren door een beroepsrichting te overwegen. Hij volgde altijd wat hem gezegd werd, zowel voor de oriëntatie en het PMS-gesprek als voor zijn overstap naar een gespecialiseerde school. Ondanks zijn verlangens en vastberadenheid is verzoeker er bv. nooit in geslaagd om ook maar één lettergreep te lezen in haar klas. Ze verschaft ook context bij de PMS-test, die moest gedaan worden aan de hand van een 3-delige puzzel die bij jonge kinderen wordt gebruikt – en die verzoeker niet kon oplossen omdat hij niet de minste basisinstructie begreep. Een collega wiskunde benadrukt dat verzoeker nooit autonoom zou kunnen handelen en dat hij nooit enige mentale inschatting, zelfs de meest elementaire, had begrepen. Ze besluit dat verzoeker in zijn hoofd een kind is en altijd een kind zal blijven met een aangetoonde geestelijke achterstand en, op basis van deze informatie, begrijpt ze niet waarom verzoeker niet beschermd wordt.

Ook stelt ze in haar verklaring nog dat ze niet zeker is of hij de situatie in Afghanistan goed zou begrijpen, noch hoe hij zou moeten handelen (en dus 'het spel' kan spelen, zie verder) als hij zou moeten terugkeren naar een land dat hij meer dan twee jaar geleden ontvlucht heeft. Ze vraagt zich dan ook uitdrukkelijk af wat er dan met verzoeker zou gebeuren.

Tot slot geeft ook een andere leerkracht die een jaar les gegeven heeft aan verzoeker, mevrouw S.V., in een verklaring een idee van de specifieke moeilijkheden waarmee verzoeker te maken had op school (stuk 5). Zo stelt ze dat verzoeker grote moeite had met leren, hoe vaak de oefeningen ook herhaald werden of op hoeveel verschillende manieren het werd uitgelegd. Het ging dan over eenvoudige zaken zoals het alfabet onthouden, klanken reproduceren of een beperkt aantal eenvoudige woorden bestuderen. Hoewel het schrijven altijd moeilijker is voor sommige leerlingen en ze sneller mondeling kunnen leren, was dit niet het geval voor verzoeker. Ondanks zijn moed en vastberadenheid, lukt dit hem niet. Weken en maanden gingen voorbij en verzoeker bleef vastzitten op hetzelfde niveau van een complete beginner. Ze kwamen dus tot de conclusie dat zijn leerproblemen dus te maken hadden met een zekere achterstand. Op basis van een PMS-onderzoek werd dan achterhaald dat verzoeker een ernstige cognitieve en zelfs mentale achterstand heeft. Ook zij haalt aan dat verzoeker er zelfs niet in slaagt een eenvoudige puzzel van een beperkt aantal stukken in elkaar te leggen. Ze drukt zich eveneens bezorgd uit en stelt dat verzoeker geholpen moet worden en niet aan zijn lot overgelaten kan worden, ook omdat hij zich niet bewust is van zijn moeilijkheden. Ze benadrukt ook dat verzoeker, als hij in België was geboren, had kunnen profiteren van een plaats in het bijzonder onderwijs en in zijn dagelijks leven begeleid had kunnen worden door een aangepaste structuur.

Op basis van deze verklaringen kan aldus op voldoende duidelijke, concrete wijze aangenomen worden dat de conclusies van het PMS-atteest, in tegenstelling tot de beoordeling van verwerende partij, niet zomaar uit de lucht gegrepen zijn en integendeel wel degelijk grondslag vinden in de realiteit dat verzoeker effectief blijf geeft van een bepaalde geestelijke capaciteiten en een ernstige intellectuele achterstand heeft.

Met deze informatie moet dus voldoende rekening gehouden worden bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker die hij in het kader van zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en niet alleen bij de beoordeling van de mogelijkheid om deel te nemen aan de procedure.

Gelet op deze informatie, moet dan ook tot de conclusie gekomen worden dat verwerende partij de lat disproportioneel hoog heeft gelegd zonder hier ook maar op enige manier rekening mee gehouden te hebben.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing namelijk louter naar 'te vage' en 'onwaarschijnlijke' verklaringen, wat een indicatie vormt van een te subjectieve beoordeling zonder rekening te houden met het specifieke, bijzonder kwetsbare profiel van verzoeker. Niet alleen heeft verzoeker een aangetoonde intellectuele achterstand, bovendien was hij tot voor kort ook nog steeds minderjarig en is hij in ieder geval als minderjarige, zonder enige familiale begeleiding gevlucht uit Afghanistan.

Dat verwerende partij dan zomaar geen geloof hecht aan de familiale band van verzoeker met zijn vader, die leraar was in een meisjesschool, waarvan hij verschillende, zeer specifieke, documenten heeft neergelegd, is gelet op deze context niet ernstig te noemen.

Rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, kan van verzoeker niet meer verwacht worden dan wat hij op basis van de op hem rustende medewerkingsplicht heeft gedaan, door o.m. deze zeer specifieke documenten neer te leggen.

Ook moet vastgesteld worden dat een rode draad in de bovengenoemde getuigenissen de emotionele kwetsbaarheid van verzoeker is, zeker als hij geconfronteerd wordt met het trauma van zijn vlucht en het gemis van zijn familie of de dood van zijn vader.

Hoewel het overlijden van verzoekers vader door verwerende partij niet als dusdanig expliciet in vraag wordt gesteld, meent verzoeker dat het niettemin belangrijk is om te benadrukken dat ook tijdens het persoonlijk onderhoud kon vastgesteld worden dat hij hier zeer emotioneel over werd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud komt dit niet zo duidelijk naar voren, waardoor de raadsheer dit uitdrukkelijk liet acteren: [...]

De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij dient dan ook sterk genuanceerd te worden in het licht van deze elementen, maar ook in het licht van de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Er dient aan herinnerd te worden dat verzoeker slechts 14 jaar oud was op het moment van vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn bijzonder kwetsbare profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet heeft gevoerd."

In een derde onderdeel behandelt verzoeker het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Verzoeker hekelt de motivering van verweerder en benadrukt andermaal het gebrek aan informatie waarop verweerder zich baseert. Verder gaat verzoeker in op het begrip verwestering, onder verwijzing naar rechtspraak en rapporten. Concreet betoogt verzoeker als volgt:

"Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij hierover enkel dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen.

Niettemin moet er in ieder geval rekening gehouden worden met de hierboven geschetste bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker bij de beoordeling van de mogelijkheid om in zijn geval 'het spel' nog of opnieuw te kunnen spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Gelet op zijn profiel lijkt dit allesbehalve een evidentie te zijn. Er kan dan ook met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aangenomen worden dat verzoeker onvoldoende autonomie en zelfstandigheid aan de dag kan leggen en zich onvoldoende opnieuw zal kunnen aanpassen of zal kunnen assimileren aan de huidige maatschappelijke realiteit in Afghanistan om aan vervolging te kunnen ontkomen.

Dit geldt des te meer nu er rekening gehouden moet worden met het feit dat het niet betwist is dat verzoeker Afghanistan al meer dan vier jaar geleden verlaten heeft en eveneens al sinds bijna 2,5 jaar onafgebroken in België verblijft. Dit betekent niet alleen een aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving, maar ook het ontbreken van enige recente ervaring met de traditionele, uiterst conservatief-religieuze islamistische geloofsinterpretatie, gedragsregels en voorschriften die door de Taliban worden opgelegd in het huidige Afghanistan.

Er moet eveneens met zijn jonge leeftijd rekening gehouden worden. Hoewel verzoeker intussen recent meerderjarig is geworden, is hij in ieder geval op amper 14-jarige leeftijd uit Afghanistan vertrokken en is hij als niet-begeleide minderjarige op nog steeds amper 15-jaar in België toegekomen, een aantal weken voor zijn 16de verjaardag. Verzoeker is dus tijdens zijn vormende jaren uit Afghanistan vertrokken en heeft steeds gedurende deze vormende jaren in België verbleven, waar hij zich verder ontwikkeld heeft en zich aangepast heeft aan de Westerse, Europese en Belgische manier van leven— ondanks de specifieke moeilijkheden in zijn geval. In ieder geval hebben verzoeker zijn vormende jaren zich dus buiten Afghanistan afgespeeld, waarvan een significant groot deel (van 15 tot 18 jaar) in België.

Gelet op dit parcours moeten de hierboven aangehaalde elementen, in samenhang met elkaar, als voldoende beschouwd worden om een reële verwestering in hoofde van verzoeker aan te tonen, waaruit besloten kan worden dat hij als gevolg hiervan een risico loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Naast de criteria die verband houden met de leeftijd, duur van afwezigheid uit Afghanistan, de vraag waar men de vormende jaren heeft doorgebracht en een concrete mate van verwestering, heeft Uw Raad ook aandacht gehad voor de regio van herkomst in Afghanistan (in de zaken met arrestnummers 278.653 en 278.700 betrof het respectievelijk Nangarhar en Baghlan), het eventuele bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan bij terugkeer en het behoren tot een minderheidsgroep.

In dit verband moet benadrukt worden dat de herkomst van verzoeker uit Nangarhar, noch zijn rurale herkomst, betwist werd in de bestreden beslissing.

Ook moet herhaald worden dat verwerende partij geen twijfel heeft geuit bij verzoekers verklaringen dat zijn vader overleden is, wat dus als voldoende geloofwaardig beschouwd moeten worden. Bijgevolg mag aangenomen worden dat verzoeker over een beperkt familiaal netwerk beschikt in geval van terugkeer, wat eveneens relevant is bij deze beoordeling, te meer gelet op de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker en zijn bijzonder kwetsbaar profiel.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker in deze omstandigheden aan vervolging blootgesteld zal worden, moet in ieder geval eveneens rekening gehouden worden met verschillende andere omstandigheden die van invloed zijn op dat risico, zoals de EUAA Country Guidance van april 2022 dit stelt, waaronder niet alleen het gewijzigde gedrag, maar ook de regio van herkomst – met een nadruk op plattelandsgebieden en eventuele lokale verschillen in de toepassing van Taliban-regels –, een conservatieve omgeving, de leeftijd – ook EUAA benadrukt dat het voor kinderen van een bepaalde leeftijd moeilijker kan zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de strikte sociale regels in Afghanistan –, de duur van het verblijf in het Westen en de zichtbaarheid van de persoon in kwestie (p. 81).

In hoofde van verzoeker kan er dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, geconcludeerd worden dat er sprake is van verschillende risicobepalende omstandigheden die, samen met de eerder aan bod gekomen elementen, bij de beoordeling van het specifieke risico in concreto betrokken moeten worden.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Voorts gaat verzoeker in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Verzoeker benadrukt andermaal het gebrek aan informatie waarop verweerder zich baseert en verwijst naar algemene rapporten. Volgens verzoeker wijst de historische informatie en de huidige beperkt beschikbare informatie op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker verwijst naar een veelheid aan rapporten van onder andere EUAA, UNHCR en Asylos.

In een vierde onderdeel hekelt verzoeker de beoordeling van de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan en de vraag of deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen. Op basis van een omstandige uiteenzetting van rechtspraak en landeninformatie concludeert verzoeker dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Tot slot stelt verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, zich het recht voor te behouden om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie. Verzoeker verwijst wel naar zijn herkomst uit Nangarhar en het feit dat deze regio als risico-verhogend beschouwd moet worden, gelet op het voortdurende gewapende conflict in deze regio.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Attest D.D., oud-voogd, van 8 november 2022, in het Frans en het Nederlands;

4. Attest van C.V., opvoedster, van 15 november 2022;

5. Attest van M.P., leerkracht;

6. Attest van S.V., leerkracht.”

2.3. Bij aanvullende nota van 8 juli 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI *Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA COI “*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024.

2.4. Bij aanvullende nota van 11 juli 2024 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- “- *Attest DASPA onderwijs (stuk 1)*
- *Amicus Curiae UNHCR in de zaak C-646/21 (HvJEU) (stuk 2).*”

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken neer:

- “- *Loonfiches (stuk 1)*
- *dimona aangifte (stuk 2)*
- *huurcontract (stuk 3)*
- *foto met vriendin (stuk 4)*
- *Whatsapp conversatie met vriendin (stuk 5)*
- *arbeidsovereenkomst (stuk 6)*
- *getuigenis leerkracht Frans (stuk 7)*
- *getuigenis leerkracht Frans (2) (stuk 8)*
- *getuigenis klastitularis (stuk 9)*”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker Afghanistan op veertienjarige leeftijd verliet, sinds 2020 onafgebroken in België verblijft en zich heeft aangepast aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift, alsook in de door hem neergelegde aanvullende nota's, naar zijn verblijf in België en persoonlijke situatie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa. Hij brengt tevens talrijke stukken bij aangaande de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: “In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): “However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.” (eigen vertaling: “Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”).

4.3. Verzoeker is geboren op [...] juli 2004 en verliet Afghanistan omstreeks in oktober 2018. Verzoeker kwam in België aan op 23 juni 2020 en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2020. Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ging door op 6 oktober 2021 in het bijzijn van verzoekers voogd en advocaat. De bestreden beslissing dateert van 17 oktober 2022. Blijkens de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie werd verzoeker begeleid door een voogd tot [...] juli 2022, datum waarop hij de meerderjarigheid verwierf.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op veertienjarige leeftijd in oktober 2018 heeft verlaten en dat verzoeker in juni 2020 op vijftienjarige leeftijd aankwam in België. Bijgevolg is verzoeker inmiddels bijna zes jaar afwezig uit Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al enigszins gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij een groot deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker Frans op basisniveau spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming documenten van verschillende personen en instanties neergelegd die de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België schetsen.

Zo blijkt uit het voorliggend attest van het PMS, de getuigenissen van verzoekers leerkrachten en de verklaringen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting dat verzoeker te kampen heeft met een vertraagd begripsvermogen en een ernstige mentale achterstand. Hoewel het hierdoor voor verzoeker niet gemakkelijk is om het Frans te leren, blijkt dat hij wel zijn best doet en gemotiveerd is om bij te leren. Verzoeker heeft bovendien een vriendin in België met wie hij Frans spreekt en via berichten in het Frans communiceert. Uit de stukken blijkt verder dat verzoeker in België DASPA-onderwijs heeft gevolgd en zich hiervoor naar zijn beste vermogen heeft ingezet. Zijn leerkrachten benadrukken zijn ernstige geestelijke achterstand en zijn onvermogen om basisinstructies te begrijpen. Verzoeker wordt gezien als een respectvolle leerling, die zich ondanks zijn moeilijkheden niet laat ontmoedigen. Verder woont verzoeker inmiddels zelfstandig en staat hij in voor zijn eigen kosten. Verzoeker is werkzaam op de Belgische arbeidsmarkt, meer bepaald verricht hij 's nachts poetswerk bij McDonalds (wat hij blijikbaar elke nacht van de week doet).

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich, met inachtneming van zijn intellectuele beperkingen, heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en het werk en contacten met leeftijdsgenoten, vriendin en leerkrachten. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn jonge leeftijd, intellectuele achterstand en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld (geweest) aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs.

Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA Country Guidance: *Afghanistan* van mei 2024, p. 71-79). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij participeert aan de normen van een misogynie samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn intellectuele achterstand, zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd, intellectuele achterstand en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. *In casu* neemt de Raad ook mee aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet in 2018, jaren voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, en bijgevolg opgroeide tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Amla in het district Dara-i Noor in de provincie Nangarhar.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, mentale achterstand, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Het Hof van Justitie heeft in arrest C-151/22 (*S & A v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*) van 21 september 2023 ingevolge een prejudiciële verwijzing het navolgende besloten inzake de inhoud van het begrip "*politieke overtuiging*":

"1) Artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming

moet aldus moet worden uitgelegd

dat een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling staat van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst, reeds onder het begrip „politieke overtuiging” kan vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Dit loopt niet vooruit op de beoordeling van de gegrondheid van de vrees van de verzoeker voor vervolging wegens een dergelijke politieke overtuiging.

2) Artikel 4, leden 3 tot en met 5, van richtlijn 2011/95

moet aldus moet worden uitgelegd

dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, rekening moeten houden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. Het is echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn.”

De Raad neemt in deze verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan jaren voor de machtsovername in augustus 2021 door de taliban, zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, zijn mentale achterstand, zijn individuele omstandigheden en zijn verblijf in België, alsook zijn recent verworven meerderjarigheid, cumulatief in aanmerking.

Met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben en het voordeel van de twijfel, kan in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS